



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **M. A.**, státní příslušnost Republika Uzbekistán
bytem
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2018, č. j. MV-111982-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2018, č. j. MV-

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

111982-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 7. 2018, č. j. OAM-31623-10/DP-2017. Tímto prvoinstančním usnesením bylo podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uznal, že podaná žádost o pobytové oprávnění vykazovala vadu v podobě absentujícího dokladu o zdravotním pojištění žalobce a že výzva k odstranění vad žádosti byla formulována správným způsobem a obsahovala adekvátní poučení, nicméně s žalovanou se rozcházel v otázce zákonnosti doručení výzvy.
3. Výzva byla žalobci adresována hned dvakrát. První výzva byla doručována dne 31. 1. 2018, avšak žalobce nebyl zastižen, protože mu bylo do schránky vhozeno poučení a výzva k převzetí písemnosti na poště. Po uplynutí lhůty měla být výzva vhozena žalobci do schránky, což se však nestalo. První písemnost se vrátila odesílateli zpět, neboť žalobce byl na adrese hlášeného pobytu neznámý. Tento závěr nekorespondoval s čelní stranou doručanky, neboť ta tvrdila, že bylo žalobci v místě bydliště zanecháno poučení a výzva k převzetí písemnosti, tudíž nemohl být žalobce na dané adrese neznámý.
4. Správní orgán za této situace mohl řízení zastavit, avšak rozhodl se opakovaně doručovat písemnost, kdy tento druhý pokus o doručení by přinesl nové účinky, tj. nový běh lhůt. Druhá výzva byla doručována dne 23. 3. 2018, přičemž žalobce již opět schránku měl (tj. již nebyl neznámý), avšak zastižen nebyl, protože mu byla opět zanechána výzva a poučení. Žalobce si písemnost na pobočce pošty nepřevzal, a tak mu byla dle údajů z aplikace pro sledování zásilek dne 4. 4. vhozena do schránky, což však byl nesmysl, neboť fakticky byla z neznámého důvodu vrácena odesílateli. Osud zásilky lze vyvodit ze související doručanky.
5. V obou případech nebyl žalobce zastižen při doručování poštovním doručovatelem, přičemž v obou případech měl v místě bydliště platnou poštovní schránku, neboť mu byly zanechány výzvy k převzetí písemností na pobočce pošty a poučení o negativních následcích. Obálky byly poté vždy vráceny zpět odesílateli.
6. Poskytovatel poštovních služeb postupoval poměrně chaotickým a nepřiliš důvěryhodným způsobem, neboť skutečný stav neodpovídal stavu evidovanému. Žalobce měl po celou dobu pobytu na adrese hlášeného pobytu aktivní poštovní schránku, přičemž nebylo pravdou, že při doručování první výzvy disponoval schránkou jen v momentě doručování ze strany poštovního doručovatele, neboť ji měl platnou i pro účely vhození písemnosti po uplynutí lhůty k převzetí. Pokud by bylo následně řízení zastaveno, jednalo by se o platný postup, který by žalobce neměl jak zpochybnit. Skutečnost, že se správní orgán rozhodl pro opakované doručení písemnosti, však byla právním jednáním, které s sebou přineslo nové účinky. Bylo třeba odvozovat nezákonnost doručení od druhé výzvy. Písemnost měla být údajně vhozena žalobci do schránky dne 4. 4. 2018, ovšem pak je záhadou, proč písemností nedisponuje žalobce, nýbrž správní orgán, kterému byla písemnost zaslána zpět.
7. Systém doručování písemností v České republice obsahuje několik „pojistek“: (1) pokus o

osobní doručení, (2) vhození poučení a výzvy k převzetí písemnosti, (3) vhození písemnosti do schránky, přičemž má-li být písemnost považována za řádně doručenou, je zapotřebí postupovat zákonně ve všech bodech, tj. nikoliv jen při osobním pokusu o doručení, nýbrž i při následných krocích. Pokud si adresát nevyzvedne řádně oznámenou písemnost na pobočce pošty ve stanovené lhůtě, tak se má písemnost za doručenou, přičemž je-li obsahem písemnosti výzva k odstranění vad žádosti, tak po takovém doručení písemnosti začíná běžet lhůta k odstranění vad žádosti. Pokud má být písemnost vhozena adresátovi do schránky po marném uplynutí lhůty k jejímu převzetí, a pokud neexistuje důvod, pro který by takto nemohlo být postupováno, tak musí být vhozena, jinak se nejedná o platné doručení. Zasílání druhé výzvy způsobilo, že negativní účinky plynoucí z prvního pokusu pro doručení nenastaly a nastat nemohly, neboť „běžely“ účinky nové, odvozané od druhé výzvy, která však byla doručována nezákonným způsobem.

8. Pokud následně nalézací správní orgán vyřešil nastalou zmatečnou situaci tak, že se jal doručovat písemnost formou veřejné vyhlášky, tak se jednalo o pokus, který nemohl vykompenzovat dosavadní vady. Jednak proto, že pokud správní orgán převzal obálku, na které bylo uvedeno, že se nemá vracet odesílateli, a pokud zároveň nebylo uvedeno, že nebyla vhozena do schránky adresáta z důvodu, že by byl neznámý, tak mu muselo být zřejmé, že se jedná o nesoulad, pro který nelze písemnost považovat za doručenou; a jednak proto, že nebyly splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou. Veřejnou vyhláškou by bylo možné doručovat, pokud by byl žalobce neznámý, což byla situace, která nastala při prvním pokusu o doručení výzvy, avšak následně byl učiněn druhý pokus, při kterém byl žalobce známý, a přesto byla písemnost vrácena zpět odesílateli, a i přesto bylo následně doručováno veřejnou vyhláškou.
9. Pokud žalovaná uvedla, že k doručování veřejnou vyhláškou nebyly splněny zákonné podmínky, pročez naznačovala, že se jednalo o bonusovou laskavost, tak žalobce tento závěr odmítl. Moment doručování písemnosti veřejnou vyhláškou nebyl předmětem sporu, neboť se jednalo o nezákonnou aktivitu, ke které nemuselo vůbec dojít, pokud by byla druhá písemnost řádně doručena.
10. Žalobce závěrem zdůraznil nepřijatelnost toho, aby byla písemnost označována za řádně doručenou a poté vhozenou do schránky žalobce, pokud se tak nestalo, a pokud se písemnost nachází opět u správního orgánu. Bylo projevem přehnaného formalismu, pokud žalovaná naznačovala, že pro ni byl stěžejní toliko moment formálního doručení a formálního počátku běhu lhůty k odstranění vad žádosti, bez ohledu na to, co se poté dělo s danou písemností, tj. bez ohledu na to, zdali byla předána žalobci či nelogicky vrácena správnímu orgánu, neboť postup poštovního doručovatele budil významné pochybnosti o tom, jakým způsobem proběhly původní pokusy o doručení písemnosti.
11. Na podkladě zmíněného došlo k zastavení řízení pro marginálnost v podobě nedoloženého pojištění, kdy žalobce tuto vadu odstranil spolu s podaným opravným prostředkem. Za této situace bylo formalisticky odkázáno na § 82 odst. 4 správního řádu, tj. na koncentraci řízení, byť bylo zjevné, že žalobce doložil pojištění bezprostředně poté, co byl o jeho absenci informován skrze prvoinstanční usnesení. Žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

12. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť podaná žaloba neobsahovala žádnou novou relevantní argumentaci.

IV.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
14. O podané žalobě rozhodoval soud bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

15. Žaloba není důvodná.
16. Mezi účastníky je předmětem sporu, zda prvoinstanční orgán postupoval při doručování výzvy k odstranění vad žádosti (dále jen „písemnost“) způsobem souladným se zákonem.
17. Žalobce v prvé řadě zpochybňuje proces doručování písemnosti dne 23. 3. 2018. Sporná písemnost byla prvoinstančním orgánem odeslána žalobci na adresu jeho hlášeného pobytu v Praze. Dne 23. 3. 2018 nebyl žalobce na této adrese zastižen, proto mu byla zanechána výzva a poučení (byla zaškrtnuta příslušná možnost na doručence a na obálce je odtržena příslušná chlopeň s poučením) a zásilka byla uložena na příslušné poště. Žalobce si zásilku v této lhůtě nevyzvedl. Zásilka byla následně dne 5. 4. 2018 vrácena prvoinstančnímu orgánu s tím, že vložení do schránky nebylo možné. Na základě právě popsaného skutkového děje žalobce dovozuje, že nedošlo k řádnému doručení písemnosti (fikci), neboť poštovní doručovatel pochybil, když namísto vhození písemnosti do schránky ji vrátil prvoinstančnímu orgánu. Soud konstatuje, že ke shodné právní otázce se již vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 – 41, který dospěl k opačnému závěru než žalobce v podané žalobě, když uzavřel, že *„na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta.“* Platí tedy, že písemnost byla žalobci řádně doručena, neboť otázka jejího vhození do schránky po marném uplynutí úložní doby, nemá za situace, v níž byla žalobci zanechána výzva a poučení (to je v nyní projednávané věci mezi účastníky nesporné), vliv na zákonnost doručování ve vztahu k uplatnění fikce doručení.
18. Skutečnost, kterou dále zpochybňuje žalobce, že prvoinstanční orgán následně přistoupil k doručování písemnosti veřejnou vyhláškou, nemá vliv na výsledek procesu doručování. Soud se s žalobcem ztotožňuje v tom směru, že prvoinstanční orgán pochybil, když doručoval veřejnou vyhláškou, ač písemnost již byla jednou doručena. Tvrdí-li však žalobce, že byl na svých veřejných subjektivních právech zkrácen v důsledku porušení svých procesních práv v předcházejícím řízení, pak musí jít o takové porušení ustanovení o

řízení před správním orgánem, které mohlo mít nebo mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Porušení procesních ustanovení může mít vliv na zákonnost rozhodnutí pouze tehdy, je-li prokázáno, že bylo žalobci jako účastníku správního řízení zabráněno v možnosti hájit svá hmotná práva, která žalobci náleží a od kterých odvozuje své potencionální dotčení a na jejichž základě byl účastníkem daného řízení. Není možné být v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu úspěšný, je-li v žalobě tvrzeno procesní pochybení správního orgánu, aniž by bylo zcela konkrétně tvrzeno a jasně popsáno, jakým způsobem to které procesní pochybení mohlo zasáhnout do práv žalobce. Žalobce v žalobě nijak nevymezil, jakým způsobem měla procesní aktivita prvoinstančního orgánu spočívající v doručování veřejnou vyhláškou negativně dotknout jeho postavení, když písemnost mu již byla (fiktivně) řádně doručena, proto ani tuto žalobní námitku neshledal soud důvodnou.

19. Za této situace žalovaná zcela správně aplikovala § 82 odst. 4 věta první správního řádu, podle něhož platí, že *„k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve“* a neprovedla žalobcem v odvolacím řízení předložený doklad k důkazu, neboť tento doklad mohl žalobce doložit již v řízení prvoinstančním.
20. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

21. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 30. 1. 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu